

Lou-psychoanalytička z minulého sna

Tajomná reč mysle

„Musí mať určite pravdu a v tej pravde medzi riadkami sú nové skryté pravdy,,. Listujem v knihe od Aniely Jaffé. Určite, si myslíte, že sa jedná o nejakú vychýrenú spisovateľku románov, jej meno znie veľmi vznešene, takže predpokladáte asi 19. či 20. storočie. A romantickú literatúru, už len jej meno znie tak krásne étericky, anjelsky, predurčene na nejaký romantický strhujúci príbeh. V podstate máte pravdu pozorovateľa mojích slov. Avšak nejedná sa o spisovateľku románov, ale zapisovateľku životopisu Carla Gustava Junga. Určite ste teraz pretočili oči v stĺp, nádherná slovná hračka. Možno sa vám pretočili panenky. Slovenčina je tak bohatá na krásne jazykové hry. Tento životopis, je však plný fantastiky, mystéria, tajomna, duchariny, multikultúrnych náboženských presahov. Že oči budú po slovách doslova behať samé.

Milí pozorovatelia ,tam niekde v inej realite, do ktorej vám moje slová vpíjajú, ako farby do vodou nasiaknutého plátna obrazu. Viem, že tam ste.

„Počujete ma? Ste tam? Môžem hovoriť ?,,

No nič, zostanem zatiaľ v monológu svojej duše, a budem veriť, že čítanie myšlienok je klasickou vlastnosťou pozorovateľov. Takže prechádzam po tých skvostných stranách veľkého učiteľa ľudskej duše, človeka, spisovateľa, ktorý rozhodne nepatrí medzi spisovateľských ezo bludárov. Osobnosť svetového filozoficko-psychologického formátu. Knižka je nová vydanie je z 2015 roku. Kúpila som si ju len nedávno, takže ešte doslova dýcha novotou. No napriek všetkému mám chuť sfúknuť pomyslený prach z mena , ktoré je pre mňa spojené viac ako psychológiou, s celkovou životnou filozofiou slobody a kreativity.

Tak často sú jeho slová zneužívané v rôznych tematikách ezoterických kníh. Taká škoda, že z neho spravili ezoterici a šarlatáni svoju „vedeckú,, modlu odkaz k poznámkam po čiarou.

On tak silná individualita, spurná a divoká povaha, a šibalstvo a snaha kráčať vlastnou cestou doslova kypí z každej vety vtedy už starého pána no stále plného tajomstiev života a práve tie ,ako keby ho vyživovali a dávali mu magický opar. On však zostával pustovníkom a osamelým turistom po roklinách a kopcoch svojej vlastnej duše. Ako sám hovoril, je pustovníkom kedy jeho ja drží lampáš tieňu, nepoznanej časti duše, ktorá najviac potrebuje svetlo a vedenie. Pracoval vždy zanietene a sám so sebou a cez seba poznával aj svojich pacientov. Neveril v žiadne náboženstvá, ale boli mu inšpiráciou, uznával Krista ako učiteľa, boha videl aj vo vlastnej duši či podsvetí. V každom kúte života cítil synchronicitu, jedinečnosť a zvláštnu komunikáciu s niečím vyšším.

Nie s mimozemšťanmi, tých považoval za výplod kolektívnej mysle. Musel mať vo veľa veciach pravdu.

„Pozorovatelia, ak ste tam, chcem vám iba povedať, že ste zabudli na tak veľa odkazov psychoanalýzy doktora Freuda a analýzy doktora Junga(podľa mňa sa jedná len o pokračovanie Freudovského literárneho skvostu, z detektívnej vedy do vizuálneho

umenia).....,že vám pozorovateľom z budúcnosti to je len na škodu. Reakčné časy, diagnózy, a racionalita vás nevysekajú z otázok zmyslu života.,,

No nič vrátim sa do svojej mysle, aj tak nikto moje slová nahlas nepočuje, je zbytočné používať slová. Všetko podstatné sa tak či tak deje v mysli. Slová sú len myšlienky, ktoré už nebolo možno udržať v množstve tých ostatných. A potrebovali slovo, alebo papier, aby ľudská duša mohla vyjadriť svoje vlastné pocity, aby mohla dostať zo seba všetko to, čo už nepatrí do sveta podvedomia. Aby sa uvedomili obrazy mysle, vízie, sny do slov. A zo slov, aby mohli prechádzať do sveta tvorenia, kreativity a sebvýjadrenia.

„Inak všimli ste si že životopisy autorov ,spomienky, memoáre sú, ako nejaký spomienkový záznam knihy života ale z opačnej strany? Teda, že sú ako spätná väzba ku knihe života,,sebareflexia tvorcovi či osudu? Fascinujúce, že sú ľudia čo chcú dávať spätnú väzbu knihe života,,

Myslím že také knihy sa oplatí čítať zvlášť ak ich píše ľudia ktorí vidia duševným zrakom. Alebo minimálne cítia v tele aj dušu.

A vlastne, duševným zrakom vraj vidia aj veštcí, a vykladači kariet či hádači. No rozdiel v používaní kariet Jungom bol iný. Podobne aj východné náboženstvá a jógu nepraktizoval z dôvodu, že chcel dospieť k osvieteniu alebo nirváne. Potreboval iba upokojiť nepokojnú myseľ ktorá bola vo víre symbolov, obrazov a archetypov. Jeho cieľom bola koniec koncov individualizácia.

Dobre sa to naučil od svojho učiteľa Freuda, s tým, že sa neuspokojil s názorom že nad pudmi nie je nič. A že všetko opantáva pud života, smrti a sexuálny pud. Jung zistil, že práve to božské nadčasové a liečiace, je skryté v kreativite a schopnosti spracúvať svoje vízie do tvorby. Tým sa duša zušľachtuje a aj lieči. Jediné, čo si treba všímať je sila predkov korene. Raz mal vraj Jung taký sen, v ktorom na hrobe ležali rôzne postavy, rytieri, králi, a z rôznych dôb. Podľa tohto sna teda inšpiráciou vízií a snov vytvoril pojem archetyp, teda psychický základ, prototyp. Vznikol tak prototyp hrdinu, kráľa, matky, dieťaťa....Možno pre niekoho morbidne, avšak treba si uvedomiť, že každá cesta speje k jej koncu a koniec a cieľ sú ako keby totožné. Bez ohľadu, či cieľ dosiahneme alebo nie, koniec proste príde.

V psychoanalytik Freud sa raz vyjadril o reinkarnácií, že už viac nechce písať až v tej ďalšej. Reinkarnácia a určitá duchovná zložka bola blízka psychoanalytickej filozofii, veď aj samotné skúmanie minulosti jednotlivca Freud považoval za archeológiu. Fascinovali ho staré kultúry, vlastnil veľké množstvo sošiek bôžikov, ktorými mal doslova pokrytý pracovný stôl. S archetypmi a minulosťou, teda pracoval aj Freud. Považovať ho za „neznajboha tajomna a mýtov,,. Je skutočne pritiahnuté za vlasy, Jung však dokázal dotiahnuť myšlienky do inej podoby. Bol viac extrovertným a umeleckým, menej konzervatívnym ako Freud. Obaja však objavili jedno a to isté, že minulosť nám je v päťach a to doslova od narodenia. Pretože minulosť je aj kolektívna, kultúrna, etnická, náboženská,...

Minulosti sa nedá zbaviť, minulosť možno iba upratať so šuplíkov, tak aby bola znesiteľná. Minulosť je vlastne stále živá v podvedomí, nejedná sa teda o minulosť ako takú, ale o formu sveta, ktorý je pod svetom vedomia.

Fascinujúce....Kniha života ktorá je stále živá, minulosť ktorá, ako keby v časovej slučke stále jestvuje a naša myseľ na ňu reaguje pocitmi, prenosmi, či spomienkami. Och milí pozorovatelia, teraz vám odpovedám síce iba zo svojej mysle nie nahlas. Možno si v tomto momente hovoríte: „Kto vlastne si?“,

Som vaša fantázia, prelud, niečo čo nemožno uchopiť. Som spomienka ktorá sa zobudila, som minulosť ktorá vstala z popola, som niekto mŕtvy čo prestal ležať v hrobe.

Hovorím s vami pozorovatelia cez vašu myseľ, prihováram sa vám aby som vám otvorila vaše spiace oči. Aby ste pochopili, že za svetom čo vidíte, za filozofiami o ktorých si myslíte, že sú zbytočné, za vedami ktoré nechávate za lavicami, či katedrami, za náboženstvami, ktoré nechávate pred prahom kostolov, modlitební, a meditatívnych centier. Je svet v ktorom prahy svetov nie sú tak jasne dané a tak stanovené. Nehrá sa podľa väčších pravidiel ani vedomostí.

V tomto svete za svetom, sa hrá podľa pravidiel duší, a pravidiel niečoho nekonečného a božského. Niečoho živého večne oživujúceho, niečoho takého, čo nemožno poznať, ak veríte na opakovanie v podobe nejakého rapotania. Opakovanie je totiž obrovským bludom, vo vesmíre je opakovanie nemožné. Veci sa proste obnovujú ,lebo sú živé v priestore a čase. Možno ma nerozumiete .Pokúsím sa vyjadriť ešte presnejšie.

Kruh života

Nič sa nikdy neopakuje.

Všetko plynie v istý čas.

V kolese osudu.

Tak ako mantra modlitbou je každé slovo.

A zachytáva zdanlivé čriepky minulosti v budúcom ráne.

Všetko sa opakuje.

Óm Mani Padmé Hum.

Óm Mani Padmé Hum.

Óm Mani Padmé Hum.

Aj 106x no stále iná.

Stále aktuálna a aktualizovaná.

Kruh života všetko sa opakuje.

V tom je tá istota.

Trpezlivosť a prostota

Obsedantná potreba.

Om-podstata celistvého vedomia.

Ma-čistota mysle ako potreba.

Ni-kryštálická obnova.

Pad a me-ilúzia mizne pri pohľade do neba.

Hum-na konci moment ticha mier.

Óm mani padmé Hum.

Óm mani padmé Hum.

Óm mani padmé Hum.

Celková nová obnova.

Kruh života, modliaci mlynček prostého mnícha.

Stojím si za svojím, opakovanie neexistuje.

Opakovanie je vždy obnova

Lou-psychoanalytička z minulého sna

Takže, kto som? Iste ste si všimli moje meno pod básňou. Som Lou-psychoanalytička z minulého sna, som vlastne tvoja fantázia som prelud. Určite som prelud, rozhodne never v to, že ti pozorovateľ práve teraz cez myseľ hovorím pravdu. Ale som tu, aby som cez seba upozornila na teba. Na teba pozorovateľ, aby si sa stal správny pozorovateľom. Aby si si uvedomil, ako ta často klamú zmysly, pocity, fantázie a sny. Ako veľmi by si mal konečne začať túžiť prevziať kontrolu nad všetkým tým nevedomím, čo v sebe máš, aby si sa konečne dostal na cestu uvedomovania si seba samého. A vedomého tvorenia.

Aby si odstránil z mysle všetko nepotrebné, vyliečil si traumy, zranenia, zamyslel sa nad tým či sú tvoje sny to čo vychádza zo srdca, alebo sú len kolektívnym módnym hitom. Podobne ako kedysi chceli byť všetky malé deti smetiari. Tak či si skutočne tým kým máš byť.

Upozorňujem na teba, pretože často si iba ovplyvňovaný svojimi myšlienkami či skúsenosťami. A bojíš sa psa na základe jednej zlej skúsenosti a nedokážeš prekonať tento strach. Hádžeš všetko a všetkých do jedného vreca a nehľadáš individualitu ich duše.

Na tvorivosť nemáš čas, na čítanie kníh nemáš čas, ale ako chceš písať vlastný osud vlastnú knihu života ak nemáš dostatok inšpirácie pre svoju dušu?

Ako chceš prekonať strach z autority ak si nevedomuješ že pramení už v detstve?

Ako chceš prekonať strach zo smrti? Tým že sa budeš snažiť používať botox? Prekonáš skutočne strach zo smrti tým, že si pred pominuteľnosťou zakrývaš oči? Ak sa neponoríš do seba samého ak si nevedomíš svoju hodnotu a svoju cenu, ak sa nenaučíš prijímať život taký aký je nikdy nepochopíš presah v z konečnosti do nekonečného živého a nestarnúceho vedomia. V tomto vedomí milý pozorovateľ ľudia nestarnú, neumierajú ale učia sa chápať život. Zdolávajú vlastné obmedzenia. Krásne to opisuje kniha Nárek mŕtvych, od Jamesa Hillmana, jungána. Naši predkovia sú stále živí a stále aktívni v nás, neni teda možné zomrieť

ak vedomie je večné, zomrieť čisto hypoteticky môže iba vedomie, ktoré neverí v samé seba.
Teda nie je vedomím.

Preto majú memoáre a životopisné knihy tak vysokú cenu. Duša je v nich stále živá, cez našu myseľ sa stáva živou a tvorí obrazy podobné tým, ktoré kedysi videl samotný tvorca tých myšlienok. Nárek mŕtvych môže byť vypočutý ak dokončíme staré myšlienky, nevzdáme sa minulosti, nezhodíme vlastné korene a nezapredáme ich kolektívnym novinkám a evidentne lepším scenárom.

Som teda výplodom tvojej mysle, som nárekom mŕtvych, som niekto, kto tu možno je a možno tu už niekedy bol. Som niekto pri kom si možno povieš: „To je čistý blázon,“. Lenže hovorila som azda niečo, čo nebolo pravdivé? Nebolo to dosť filozofické? Nebolo to normálne?. A kde je normalita? čo je formalitou dneška a čo bolo normalitou minulosti? Niekedy normalita je len prejavom kolektívnej choroby duše. Inak by nikdy nebolo normálne ,to čo minulosť ukázala, ako vtedy normálnym no pre nás nepochopiteľným až nehumánnym. Normálne, skutočne je to, milý pozorovateľ čo je nadčasové, bezčasé, pokojné, mierumilovné, neudálne. Nemusíš veriť v duše, nárek mŕtvych, nemusíš veriť v podvedomie, sny, synchronicitu. Nemusíš veriť vôbec v nič, a je to tvoja voľba no tvoja voľba ta vždy niekam dovedie. To „ono,“ ťa niekam dovedie nie ty.

Takže, čo je to „ono,“ čo sa hrá s tvojím osudom napriek tomu, že paradoxne neveríš v posmrtný život no smrti sa bojíš. Tak na to si musíš pozorovateľ odpovedať sám.

Pozoruj....Aha.. vidíš to obrovské koleso? Volá sa koleso osudu. Všetko sa opakuje, ale nejde o opakovanie ide o obnovu, tak veľa vecí si nepamätáš....

Úplná v bytí svojho ja

Z hlíny a blata vychádza telo.

Prach a hlina, ktorá bola zúrodnená dažďom slzavých údolí
a riečisk vedomí.

Zbudila telo v novom živote z veľkej vôle žiť.

Duša stále hľadá cestu z blata.

Vlasy sa lepia na prsiach ťaží hruda ťažká ako kameň.

Vstáva z popola Fénix.

Vstáva z popola, aktualizovaná a nová, nové telo si vzala.

Oblieka si ho, ako šaty ešte si upravuje švy aby jej slušalo

V nových šatách stará duša, vykročila na bál života

Ženský golem plniaci nesmrteľné úlohy, oživená šénom tretieho oka

Avatar modrej duchovnej farby, ako východné božstvo.

Stelesnenie nekonečného cyklu zrodení.

Osemruká ako bohyňa Druga a v každej ruke drží vlastné symboly.

Odhodlaná bojovať proti vlastnému temnu.

Osemruká ako pavúk v svojej odpornosti pripravená.

Spriadať nové siete svojho bytia.

Zožať to čo už zasiala dávno.

Prišla si zúrodiť vlastnou hlinou svoje jarmo.

Transformovaná v sile z vlčice strom

a zo stromu búrka z bleskov koruny, kedy konáre blčia elektrizujúcou silou a dážd'

Padá na zem a v každej kvapke jej Ja vzniká modrý šafrán dharmy

Matka zem ju vyživuje oživuje mení.

Taká je sila nových znovuzrodení. Božská a nekonečná....

...prekračujúca mýty a všetky náboženstvá.

Lou –psychoanalytička z minulého sna

Všímaš si? Pozorovateľ zase som sa podpísala, každopádne, mi never, klamem, som prelud, môže ti to byť jedno, ale ak nehľadáš čriepky vlastnej duše, ak nehľadáš a nepátraš v svojich snoch si mŕtvym.

Si iba schránkou ktorá nepochopila nekonečnosť, opakovanie ako obnovu. Nevšímaj si moje šialené slová. Nechaj ich odísť. Never mi. Never tomu, čo hovorím. Ver sebe, ale kým si?

Zatváram knihu spomienok a snov od Junga, napísanú sekretárkou. Zatváram aj ja slová ,ktoré som doteraz nechala stekať po papieri ako po plátne farby. Tak aby vaša fantázia maľovala ušľachtilé stromy vlastného života. Vieš kde mal korene doktor Freud? Hovorí sa doslova tam „,za humnami,, u susedov na Morave.

Možno si príliš moderný, tiktokuješ, chatuješ, bookuješ, klikáš, lajkuješ iba prímaš obrazy a správy z vonku. Pozrel si však do vnútra ?Pozrel si sa niekedy reálne na svoj obraz v zrkadle? Nie len na seba ale na to všetko okolo teba čo sa v zrkadle odráža?

Ak to neurobíš a skutočne nepozrieš na vlastnú tvár, nikdy nepochopíš slová ktoré som teraz napísala a budú pre teba iba blábolom, výplodom fantázie, niečím racionálne nedokázateľným. Ale ja ti skutočne nemám čo dokazovať. Nemám ťa o čom presvedčať som tu, aby si bol inšpirovaný k seba hľadaniu, individualizácií tej správnej individualizácií. Aby si sa nestal obeťou rôznych propagánd, myšlienok, čo ti nepatria a snov ,ktoré nie sú v súlade s tvojím plánom duše. Som tu ako inšpirácia aby si začal tvoriť a zveľaďovať život v súlade so svojimi koreňmi, predkami, aby si sa začal zamýšľať nad symbolmi a aby si vo svete začal vidieť veľké nekonečné tajomno mystérium .

Som tu a nemôžeš ma nájsť, pretože ti neposkytnem odpovede, ktoré máš ty sám. Môžem ťa iba nasmerovať k niečomu, čo presahuje kultúry, náboženstvá a kolektívne hry. Avšak po ceste musíš kráčať sám. Psychoanalýza totiž nie je pre bláznov, ale pre ľudí odhodlaných kráčať svojou vlastnou cestou bez strachu z posudkov iných.

Svoje rozprávanie ukončím obľúbenou ukážkou:

„Ale ja nechcem medzi potrhákov,,bránila sa Alenka

„Málo platné,, povedala mačka,tu sme všetci potrhli. Ja som potrhla, ty si potrhla,,

„ako vieš ,že som potrhla,,? Spýtala sa Alenka .

To je isté, inak by si sem nechodila

„(Lewis Carroll, Alenka v raji divov)

Ako som spomínala slovenčina má krásne slová rovnako aj čeština, potrhák je úžasné slovo, má v sebe šibalstvo a iróniu osudu. Alenka v raji divov, znie podstatne krajšie ako ríša divov, pretože raj má v sebe presah nekonečnosti boha. Ríša znie ako zoskupenie krajiny. Táto krajina je však za krajinou. Je rajom v nás, kde je všetko možné a je len otázkou času kedy myšlienky uskutočnia svoj zámer.

Ak sa bojíš nechod' do lesa.

Lou-psychoanalytička z minulého sna

(tá potrhla, čo sa nebála ísť do lesa.....)

Ps: Nehľadaj ma hľadaj sám seba. Nepýtaj sa mňa, pýtaj sa svojích koreňov, pýtaj sa ľudí, čo zbavili pacientov nálepiek nemohúcnosti a poukázali na individualitu. Pýtaj sa ich cez knihy, cez príbehy a cez filmy. Zapadli prachom, ako nepoužívané knihy z poličky. Neboj sa odfúknuť prach z jej obalu. Nedaj na slová o staromódnych nedokončených a náročných autorov. Otvor tie knihy a počúvaj ich slová, vypni všetky tie tablety a nezmysly. Zatvor oči a všímaj si obrazy, ktoré sa pohybujú po tvojich viečkach.

Hľadaj inšpiráciu, lebo len vtedy môžeš byť tvorivým a šťastným. Hľadaj pravdu sám.

Nech opakovanie sa aj pre teba stane obnovou.

S úctou príslušnou starým dobám...

Prelud.

